Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (първи състав)

9 ноември 2016 година [1]

„Арбитражна клауза — Персонал на международните мисии на Съюза — Последователни срочни договори за наемане на работа — Искане за обезщетение — Явна липса на компетентност — Явна недопустимост“

По дело T-602/15,

Liam Jenkinson, с местожителство в Киларни (Ирландия), за когото се явяват N. de Montigny и J.-N. Louis, avocats,

ищец,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват A. Vitro и Bishop, в качеството на представители,

Европейска комисия, за която се явяват G. Gattinara и S. Bartelt, в качеството на представители,

Европейска служба за външна дейност (ЕСВД), за която се явяват S. Marquardt, É. Chaboureau и G. Pasqualetti, в качеството на представители,

и

Eulex Kosovo, установена в Прищина (Косово), за която се явяват D. Fouquet и E. Raoult, avocats,

ответници,

с предмет главно искане на основание член 272 ДФЕС, от една страна, за преквалифициране на договорното правоотношение на ищеца в трудов договор за неопределено време и за обезщетяване на вредите, които той претърпял поради злоупотребата при последователното използване на срочни трудови договори и незаконното уволнение, и от друга страна, да се обяви, че Съветът, Комисията и ЕСВД са третирали ищеца дискриминационно, поради което да бъдат осъдени да заплатят обезщетение, и при условията на евентуалност, искане на основание на извъндоговорната отговорност на европейските институции,

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав)

състоящ се, по време на разискванията, от H. Kanninen, председател, I. Pelikánová (докладчик) и E. Buttigieg, съдии,

секретар: E. Coulon,

1 — Език на производството:френски.

постанови настоящото

Определение

Обстоятелства по спора

1 Ищецът, г-н Liam Jenkinson, ирландски гражданин, първоначално е нает на работа с последователни срочни договори (СД) от 20 август 1994 г. до 5 юни 2002 г. от Мисията за наблюдение на Европейския съюз, създадена със Съвместно действие 2000/811/ОВППС на Съвета от 22 декември 2000 година относно Мисията за наблюдение на Европейския съюз (ОВ L 328, 2000 г., стр. 53).

2 Впоследствие, от 17 юни 2002 г. до 31 декември 2009 г., той е нает на работа с последователни СД от Полицейската мисия на Европейския съюз, създадена със Съвместно действие 2002/210/ОВППС на Съвета от 11 март 2002 година относно Полицейска мисия на Европейския съюз (ОВ L 70, 2002 г., стр. 1).

3 Накрая ищецът е нает на работа от мисията Eulex Kosovo от 5 април 2010 г. до 14 ноември 2014 г. посредством единадесет последователни СД. Мисията Eulex Kosovo е създадена със Съвместно действие 2008/124/ОВППС на Съвета от 4 февруари 2008 година относно мисията на Европейския съюз в областта на върховенството на закона в Косово, EULEX Kosovo (ОВ L 42, 2008 г., стр. 92). Съвместното действие е удължавано многократно. То е удължено до 14 юни 2016 г. с Решение 2014/349/ОВППС на Съвета от 12 юни 2014 година за изменение на Съвместно действие 2008/124 (ОВ L 174, 2014 г., стр. 42), което е приложимо към фактите по случая.

4 Съвместното действие последно е удължено до 14 юни 2018 г. с Решение 2016/947 на Съвета от 14 юни 2016 година за изменение на Съвместно действие 2008/124 (ОВ L 157, 2016 г., стр. 26).

5 По време на изпълнението на трудовия му договор, който обхваща периода от 15 юни до 14 октомври 2014 г., с писмо от 26 юни 2014 г. ръководителят на мисията Eulex Kosovo уведомява ищеца, че неговата мисия приключва и че трудовият му договор няма да бъде подновен след 14 ноември 2014 г.

6 Последният СД между Eulex Kosovo и ищеца е сключен за периода от 15 октомври до 14 ноември 2014 г. (наричан по-нататък „последният СД“) и той не е подновен. Член 21 от последния СД предвижда, че на основание член 272 ДФЕС Съдът на Европейския съюз е компетентен по всеки свързан с договора спор.

Производство

7 На 23 октомври 2015 г. ищецът предявява настоящия иск в секретариата на Общия съд.

8 С отделни молби, подадени в секретариата на Общия съд на 28 април 2016 г. за Европейската комисия, на 3 май 2016 г. за Eulex Kosovo, на 4 май 2016 г. за Европейската служба за външна дейност (ЕСВД) и за Съвета на Европейския съюз, ответниците повдигат възражения за недопустимост на основание член 130 от Процедурния правилник на Общия съд.

9 На 27 юли 2016 г. ищецът представя становището си по възраженията за недопустимост.

Искания на страните

10 В иска си ищецът моли Общия съд:

— като главно искане:

— относно правата, произтичащи от частноправния договор:

— да преквалифицира договорното му правоотношение в трудов договор за неопределено време,

— да установи нарушението от ответниците на договорните им задължения, и по-специално на задължението им да отправят предизвестие в рамките на прекратяването на договор за неопределено време и вследствие на това, да бъде компенсирана вредата, претърпяна поради злоупотребата при последователното използване на срочни трудови договори на цената на трайна несигурност у ищеца, както и неизпълнението на задължението да отправят предизвестие за прекратяването на договора:

— да осъди ответниците да му заплатят обезщетение за компенсиране на неспазено предизвестие в размер на 176 601,55 EUR, изчислено въз основа на трудовия му стаж на служба в рамките на мисиите, създадени от Съюза,

— при условията на евентуалност, да осъди ответниците да му заплатят обезщетение за компенсиране на неспазено предизвестие в размер на 45 985,15 EUR, изчислено предвид продължителността на извършваната от него дейност за Eulex Kosovo,

— да обяви, че уволнението му е незаконно и поради това да осъди ответниците да му заплатят обезщетение, оценено ex aequo et bono в размер на 50 000 EUR,

— да установи, че ответниците не са изготвили предвидените в закона дружествени документи за прекратяването на договора, и

— да ги осъди да му заплатят сумата от 100 EUR за всеки ден забава, считано от предявяването на настоящия иск,

— да ги осъди да му предадат дружествените документи за прекратяването на договора,

— да осъди ответниците да заплатят лихви върху посочените по-горе суми, изчислени въз основа на законния лихвен процент в Белгия,

— относно злоупотребата с власт и наличната дискриминация:

— да обяви, че ЕСВД, Съветът и Комисията са третирали ищеца дискриминационно без обективна обосновка за времето на работата му в рамките на създадените от тях мисии, що се отнася до възнаграждението му, пенсионните му права и свързаните с тях предимства, както и по отношение на гаранцията за последваща работа,

— да установи, че ищецът е трябвало да бъде нает на работа като срочно нает служител от ЕСВД, Съвета или Комисията,

— да осъди ЕСВД, Съвета и Комисията да го обезщетят за загубата на възнаграждение, на пенсия, на надбавки и предимства вследствие на посочените по-горе нарушения на правото на Съюза и да ги осъди да му заплатят лихвите върху тези суми, изчислени въз основа на законния лихвен процент в Белгия,

— да даде срок на страните, за да определят посоченото обезщетение, като се вземат предвид степента и стъпката, в която ищецът е трябвало да бъде назначен, средното нарастване на възнаграждението, развитието на кариерата му, надбавките, които е трябвало да получава при това положение като срочно нает служител, и да сравни този резултат с действително полученото от ищеца възнаграждение,

— при условията на евентуалност:

— да установи нарушението от страна на ответниците на техните задължения,

— да ги осъди да заплатят на ищеца обезщетение за вредата, произтичаща от посочените нарушения, оценено ex aequo et bono в размер на 150 000,00 EUR,

— във всички случаи да осъди ответниците да заплатят съдебните разноски.

11 Съветът моли Общия съд:

— да обяви, че не е компетентен, тъй като искът се отнася до последиците от всички сключени от ищеца договори,

— при условията на евентуалност, да обяви иска за недопустим в частта, в която е насочен срещу него,

— да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

12 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли иска като недопустим в частта, в която е насочен срещу нея,

— да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

13 ЕСВД иска от Общия съд:

— да обяви, че не е компетентен,

— при всички случаи да отхвърли иска като недопустим в частта, в която е насочен срещу нея,

— да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

14 Eulex Kosovo моли Общия съд:

— да отхвърли иска като недопустим в частта, в която е насочен срещу нея,

— да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

От правна страна

15 Съгласно член 126 от Процедурния правилник на Общия съд, когато разглеждането на иск или жалба явно не е от неговата компетентност или когато искът или жалбата е явно недопустим(а) или явно лишен(а) от всякакво правно основание, Общият съд може по предложение на съдията докладчик във всеки един момент, без да провежда докрай производството, да реши да се произнесе с мотивирано определение.

16 В конкретния случай Общият съд счита, че делото е достатъчно изяснено от доказателствата по преписката и решава да се произнесе, без да провежда докрай производството.

По главните искания

17 В първата част от главните си искания ищецът моли Общия съд да преквалифицира договорното му правоотношение в трудов договор за неопределено време, да установи неизпълнение от страна на ответниците на договорните им задължения, и по-специално неизпълнение на задължението да отправят предизвестие в рамките на прекратяването на договор за неопределено време, да установи, че уволнението му е незаконно и в резултат на това да ги осъди да поправят вредите, претърпени поради злоупотребата при използването на последователни СД, неизпълнението на задължението да отправят предизвестие и незаконното уволнение.

18 Във втората част от главните си искания ищецът моли Общия съд да обяви, че Съветът, Комисията и ЕСВД са го третирали дискриминационно по време на работата му в рамките на мисиите, що се отнася до възнаграждението му, до пенсионните му права и други предимства, да установи, че той е трябвало да бъде нает на работа като срочно нает служител от някоя от тези инситуции и поради това да ги осъди да заплатят обезщетение.

19 В своите възражения за недопустимост, от една страна, ответниците твърдят, че предходните трудови договори на ищеца съдържат клауза, която възлага на съдилищата в Брюксел (Белгия) компетентност по споровете, свързани с тези договори, и че следователно Общият съд не е компетентен да разглежда свързаните с тях последици. От друга страна, всеки от ответниците поддържа, че искът е недопустим в частта, в която е предявен срещу него.

20 Правомощията на Общия съд са изброени в член 256 ДФЕС, уточнен в член 51 от Статута на Съда на Европейския съюз. При прилагането на тези разпоредби Общият съд е компетентен да се произнася като първа инстанция по спорове в областта на договорните отношения, с които е сезиран, само въз основа на арбитражна клауза за подсъдност. При липсата на такава клауза той би разширил съдебната си компетентност отвъд изчерпателно определените в член 274 ДФЕС спорове, тъй като тази разпоредба предоставя на националните юрисдикции обща компетентност по спорове, по които Съюзът е страна (определения от 3 октомври 1997 г., Mutual Aid Administration Services/Комисия, T-186/96, EU:T:1997:149, т. 47 и от 30 септември 2014 г., Bitiqi и др./Комисия и др., T-410/13, непубликувано, EU:T:2014:871, т. 26).

21 На първо място, следва да се отбележи, че между страните няма спор по това, че всички предходни трудови договори, сключени между мисиите и ищеца, съдържат клауза, която изрично предвижда, че споровете, произтичащи или свързани с тези договори, са от компетентността на съдилищата в Брюксел.

22 Само последният СД предвижда изрично в член 21, че произтичащите или свързани с него спорове са от компетентността на Съда на Европейския съюз на основание член 272 ДФЕС.

23 Ето защо, тъй като настоящият иск е предявен на основание член 272 ДФЕС, Общият съд е компетентен да разгледа само последния СД, по силата на съдържащата се в него арбитражна клауза. Общият съд явно не е компетентен да се произнесе по споровете, които биха могли да възникнат при изпълнението на трудовите договори на ищеца, които предхождат последния СД и изрично възлагат компетентност на белгийските съдилища, и поради това, що се отнася до последиците от тези договори, настоящият иск явно не е от неговата компетентност.

24 Освен това в становището си по възраженията за недопустимост ищецът не може да твърди, че клаузата за възлагане на компетентност на Съда на Европейския съюз, съдържаща се в последния СД, обезсилва съдържащите се в предходните договори клаузи, които предоставят компетентност на белгийските съдилища.

25 Всъщност следва да се напомни, че тъй като предвидената в член 272 ДФЕС компетентност на Общия съд е изключение от общия режим, тя трябва да се тълкува ограничително (решение от 18 декември 1986 г., Комисия/Zoubek, 426/85, EU:T:1986:501, т. 11). Така Общият съд може да се произнесе по спор, произтичащ от договор, само ако страните са изразили воля да му предоставят такава компетентност (решение от 24 октомври 2014 г. Technische Universität Dresden/Комисия, T-29/11, EU:T:2014:912, т. 50; вж. в този смисъл, определение от 3 октомври 1997 г., Mutual Aid Administration Services/Комисия, T-186/96, EU:T:1997:149, т. 46).

26 Обхватът на клаузата, която възлага компетентност на Съда на Европейския съюз, е ограничен изрично до споровете, свързани с последния СД, и не може да включва предходните договори, които предвиждат компетентност на други юрисдикции.

27 По-нататък следва да се напомни, че ищецът доброволно е сключил с мисиите трудовите договори във вида, в който са му били предложени. Съгласно член 1 от тези договори той изрично е приел съдържащите с в тях условия и принципи, включително предвидените способи за защита и клаузите, изрично възлагащи компетентност на белгийските съдилища.

28 Следва също така да се отхвърли доводът на Eulex Kosovo, че клаузата за възлагане на компетентност на Съда на Европейския съюз в последния договор е резултат от административна грешка и че като потвърдил, че е получил писмото от ръководителя на мисията Eulex Kosovo от 26 юни 2014 г., което го уведомява, че договорът му няма да бъде подновен след 14 ноември 2014 г., ищецът имплицитно признал компетентността на съдилищата в Брюксел.

29 Всъщност, от една страна, е достатъчно да се установи, че Eulex Kosovo е страна по последния СД в качеството на работодател, и че следователно ищецът може да му противопостави арбитражната клауза, макар тя да е резултат от административна грешка. От друга страна, само фактът, че ищецът е потвърдил получаването на писмото, с което е уведомен, че договорът му няма да бъде подновен след 14 ноември 2014 г., не може да промени съдържанието на клаузата, с която се възлага компетентност, съдържаща се в последния СД, подписан след това писмо.

30 На второ място, следва да се отбележи, че само страните по договор, който съдържа арбитражна клауза, могат да бъдат страни по иск, предявен на основание член 272 ДФЕС (вж. решение от 16 декември 2010 г., Комисия/Arci Nuova associazione comitato di Cagliari и Gessa, T-259/09, непубликувано, EU:T:2010:536, т. 40 и цитираната съдебна практика).

31 Относно последния СД, както признава ищецът, следва да се отбележи, че този договор е подписан от него и Eulex Kosovo в качеството на последната на работодател.

32 Решение 2014/349 изменя Съвместно действие 2008/124, като включва следния член 15а: „Eulex Kosovo има правото да възлага поръчки за услуги и доставки, да сключва договори и административни договорености, да наема персонал, да има банкови сметки, да придобива

активи, да се разпорежда с тях и да изпълнява задълженията си, както и да бъде страна в съдебно производство, доколкото е необходимо за изпълнението на настоящото съвместно действие“.

33 Решение 2014/349 въвежда също и член 16, параграф 5, който предвижда следното: „Eulex Kosovo отговаря за претенциите и задълженията, произтичащи от изпълнението на мандата, считано от 15 юни 2014 г., с изключение на всякакви претенции, свързани с тежки нарушения от страна на ръководителя на мисията, за които отговорност носи той“.

34 Член 15а от Съвместно действие 2008/124, приложим считано от 12 юни 2014 г., датата на влизането му в сила, предвижда правото на Eulex Kosovo да сключва договори и да бъде страна в съдебно производство, като така ѝ предоставя правоспособност.

35 Следва да се отбележи, че макар предходните трудови договори да са сключени между ищеца и ръководителя на мисията Eulex Kosovo, последният СД е сключен на 15 октомври 2014 г. между ищеца и Eulex Kosovo в качеството ѝ на работодател. Последният СД изрично посочва член 15а от Съвместно действие 2008/124.

36 Следователно, за разлика от онова, което поддържа Eulex Kosovo в своето възражение за недопустимост, вследствие въведените с Решение 2014/349 изменения, тази мисия притежава правосубектност и може да бъде ответник в производство пред юрисдикциите на Съюза.

37 В това отношение във възражението си за недопустимост Eulex Kosovo неправилно се позовава на определения от 4 юни 2013 г., Elitaliana/Eulex Kosovo (T-213/12, EU:T:2013:292) и от 23 април 2015 г., Chatzianagnostou/Съвет и др. (T-383/13, непубликувано, EU:T:2015:246), както и на решение от 12 ноември 2015 г., Elitaliana/Eulex Kosovo (C-439/13 P, EU:C:2015:753), за да обоснове твърдението си, че не може да бъде ответник в производство пред юрисдикциите на Съюза. Всъщност е достатъчно да се установи, че тези дела не са релевантни, тъй като, от една страна, те се отнасят до обстоятелства преди въведеното с Решение 2014/349 изменение в статута на Eulex Kosovo, а от друга страна, става въпрос за жалби за отмяна, подадени на основание член 263 ДФЕС. В настоящия случай, тъй като искът е предявен на основание член 272 ДФЕС, е достатъчно договорът, съдържащ арбитражната клауза, да е подписан от Eulex Kosovo „от името на Съюза“ и за разлика от онова, което тази мисия твърди, не е необходимо тя да е „орган, служба или агенция на Съюза“ по смисъла на член 263 ДФЕС.

38 Общият съд е компетентен да разгледа на основание член 272 ДФЕС само последния СД, сключен между ищеца и Eulex Kosovo.

39 Първо, от изложеното по-горе следва, че Общият съд явно не е компетентен да се произнесе по първата част от главните искания. Първото искане за преквалифициране в договор за неопределено време на всички договорни правоотношения на ищеца с различните мисии, които последователно са били негови работодатели, предполага да се отчетат последиците от сключените между тези мисии и ищеца предходни трудови договори, които изрично възлагат компетентност на белгийските съдилища. Тъй като Общият съд е компетентен да разгледа само последния СД, той не може да се произнесе по горното искане. Общият съд явно не е компетентен да разгледа и акцесорните искания, чиято цел е да се установи, че ответниците не са изпълнили задължението да отправят предизвестие в рамките на прекратяването на договор за неопределено време и че уволнението на ищеца е незаконно. Следователно Общият съд явно не е компетентен да се произнесе и по исканията за обезщетение, акцесорни на горните искания, с които се търси поправяне на вредите, произтичащи от злоупотребата при използването на последователни СД, от неизпълнението на задължението за отправяне на предизвестие и от незаконното уволнение.

40 Второ, Общият съд явно не е компетентен да се произнесе по втората част на главните искания, а именно да обяви, че по време по време на работата му в мисиите ЕСВД, Съветът и Комисията са третирали ищеца дискриминационно, що се отнася до възнаграждението му, до пенсионните му права и други предимства, че той е трябвало да бъде нает на работа като срочно нает служител от някоя от тези институции, както и да бъдат поправени произтеклите от това вреди. Всъщност тези искания са отправени срещу Съвета, Комисията и ЕСВД, които не са страни по последния СД, и следователно се отнасят до предходни договорни правоотношения, по които Общият съд не е компетентен.

41 Що се отнася до твърдението на ищеца, свързано с предполагаемо нарушение на правото му на ефективни правни средства за защита, в случай че искът му бъде обявен за недопустим, следва да се отбележи, че за разлика от онова, което изглежда твърди ищецът, фактът, че белгийските съдилища не са компетентни по последния СД, не означава, че те вече не са компетентни и относно споровете, свързани с предходните трудови договори, сключени между ищеца и мисиите. Липсата на компетентност на Общия съд да се произнесе по главните искания в частта, в която се иска преценка на последиците от договорите, които предхождат последния СД, не може да лиши ищеца от правото на ефективна съдебна защита, тъй като той има възможност да сезира националния съд, на когото съдържащите се в тези договори арбитражни клаузи възлагат компетентност.

По исканията, формулирани при условията на евентуалност

42 При условията на евентуалност ищецът представя искане за обезщетение, основано на извъндоговорната отговорност на „европейските институции“. Според него с наложеното му от тях договорно правоотношение ответниците нарушили принципите на правна сигурност, на зачитане на придобитите права и на защита на оправданите правни очаквания, правото на добра администрация, принципа на административна прозрачност и задължението за полагане на грижа, принципа на защита на частноправните субекти и Европейския кодекс за добро поведение на администрацията. Той изтъква, че ако главният иск бъде отхвърлен като недопустим или неоснователен, това би доказало, че ответниците са нарушили тези принципи, тъй като за ищеца било невъзможно да определи на кои права се подчиняват тези договори, в какви срокове и доколко би могъл да изтъква тези права или тяхното нарушаване. Ето защо решението на Общия съд, което отхвърля главния му иск като недопустим или неоснователен, би му причинило вреда, която ищецът оценява на 150 000 EUR.

43 В самото начало следва да се отбележи, че несъмнено настоящият иск е основан единствено на член 272 ДФЕС. При все това ищецът изтъква изрично, че иска ангажиране на извъндоговорната отговорност на ответниците, в случай че бъдат отхвърлени главните му искания за ангажиране на договорната им отговорност.

44 В това отношение следва да се напомни, че искът за обезщетение е самостоятелен способ за защита, който има особена функция в системата от способи за защита. Той има за предмет поправяне на вредата, причинена с акт или с неправомерно поведение, които могат да бъдат вменени на институция (вж. решение от 18 декември 2009 г., Arizmendi и др./Съвет и Комисия, T-440/03, T-121/04, T-171/04, T-208/04, T-365/04 и T-484/04, EU:T:2009:530, т. 64 и цитираната съдебна практика).

45 Не е изключена възможността институцията на Съюза да носи едновременно договорна и извъндоговорна отговорност спрямо някой от съдоговорителите си.

46 В случая в искането си за обезщетение, отправено при условията на евентуалност, ищецът не твърди нарушение на договорните задължения, нито на нормите, уреждащи договорните правоотношения, а нарушения на принципите, които институциите трябва да спазват при

упражняване на своите административни отговорности. Целта на искането, отправено при условията на евентуалност, е да се ангажира отговорността на ответниците в тяхното административно качество, а не в качеството им на съдоговорители.

47 Следователно трябва да се приеме, че макар ищецът да не споменава изрично член 268 ДФЕС, нито член 340 ДФЕС като основание на искането си за обезщетение, което отправя при условията на евентуалност, целта на това искане е да ангажира извъндоговорната отговорност на ответниците.

48 Следва да се напомни, че съгласно член 21, първа алинея във връзка с член 53, първа алинея от Статута на Съда и съгласно член 76, буква г) от Процедурния правилник на Общия съд всяка искова молба или жалба трябва да посочва предмета на спора и кратко изложение на посочените основания. Това посочване трябва да е достатъчно ясно и точно, за да позволи на ответника да подготви защитата си, а на Общия съд — да се произнесе по иска или жалбата, ако е необходимо, без да разполага с други данни. С оглед на гарантиране на правната сигурност и на доброто правораздаване, за да е допустим(а) искът или жалбата, е необходимо съществените правни и фактически обстоятелства, на които той или тя се основават, да следват поне обобщено, но по логичен и разбираем начин от текста на самата искова молба или жалба. По-конкретно, за да бъдат изпълнени тези изисквания, искова молба, целяща поправяне на вреди, за които се твърди, че са причинени от институция на Съюза, трябва да съдържа данни, които позволяват да се определи поведението на институцията, на което ищецът се позовава срещу нея, причините, поради които той счита, че съществува причинно-следствена връзка между това поведение и вредата, която твърди, че е понесъл, както и характера и размера на тази вреда (вж. решение от 2 март 2010 г., Arcelor/Парламент и Съвет, T-16/04, EU:T:2010:54, т. 132 и цитираната съдебна практика, определение от 5 октомври 2015 г., Grigoriadis и др./Парламент и др., T-413/14, непубликувано, EU:T:2015:786, т. 30).

49 В случая, дори разгледана в нейната цялост, исковата молба не дава възможност да се установи с необходимата точност и сигурност наличието на достатъчно пряка причинно-следствена връзка между нарушенията, които се твърди, че са допуснали ответниците, и твърдяната от ищеца вреда, произтичаща от отхвърлянето от Общия съд на главните му искания.

50 Всъщност, от една страна, ищецът твърди, че ответниците нарушили определени принципи, които те трябва да спазват в административното си качество, а от друга страна, той само твърди наличието на вреда, произтичаща от отхвърлянето от Общия съд на главните му искания. Общият съд не може да разбере как неговото решение за отхвърляне на главните искания поради явна липса на компетентност би могло да е резултат от поведението на ответниците.

51 Следователно главните искания, отправени при условията на евентуалност, не отговарят на изискванията, предвидени в член 76, буква г) от Процедурния правилник, поради което са недопустими.

52 От всичко изложено по-горе следва, че искът трябва да бъде отхвърлен отчасти поради явна липса на компетентност и отчасти, тъй като е явно недопустим.

По съдебните разноски

53 По смисъла на член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като ищецът е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на Съвета, Комисията, ЕСВД и Eulex Kosovo.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав)

определи:

1) **Отхвърля иска.**

2) **Осъжда Liam Jenkinson да заплати съдебните разноски.**

Съставено в Люксембург на 9 ноември 2016 година.

Секретар Председател

E. Coulon H. Kanninen

BG